Danmark og De syv.

Erik Eriksen tog sit udgangspunkt i regeringens beslutning om indmeldelse i De syv og betonede, at Danmark hermed indgår i en økonomisk sammenslutning, og gøremål hurtigt kan blive at yde støtte til det engelske forsøg på at få fællesmarkedlande til »at makke ret«. Han udtalte sin bekymring for den fremtidige land eksport og fortsatte: Jeg vurderer situationen således: når Danmark står uden for De seks, vil disse naturligvis ikke på langt nær føle samme ansvar over for vor landbrugssektor, og derfor får det netop under de gældende omstændigheder stor betydning, at fællesmarkedet nærmer sig selvingen med de vigtigste landbrugsvarer. Jeg anser det for givet, at opretholdes igangværende delingstilstand i Europa, så består eksport af landbrugsvarer til De Seks forholdsmæssigt og måske også kroner og øre i løbet af ganske få år. Der hører ikke længere noget sikkert landemarked, med mindre det bygger på og er sig af en langsigtet kortlægning af produktionen landene imellem. På denne stund har jeg og Venstre med mig ment, sikret Danmarks økonomiske interesser blev varetaget igennem vort medlemsskab af de seks. Andre kredse havde svært ved de et standpunkt, det var få, som vendte sig imod De seks. Mon ikke mankan udtrykke det således, at stadig
større kredse indstillede sig på dansk medlemsskab i De seks, men så dette som den mest realistiske løsning. Og så — som noget nyt dukkede De syv frem for ca. 3 måneder siden. Nogen har villet give det udseende af, at ideen stammede fra Sverige, det ser dog ud til, at den svenske regering i væsentlig grad har varetaget engelske interesser. England har altid støttet den næststærkeste stat på kontinentet mod den stærkeste. I moderne udgave af denne politik har England stillet sig i spidsen for den næststærkeste gruppering af de vesteuropæiske stater mod den stærkeste. Det er også værd at huske, at fremtrædende regeringsmedlemmer straks udtalte sig med det allerstørste forbehold om De syv — altså det ydre frihandelsområde. Det var vel især af frygt for, at Danmark skulle komme i klemme ved den handelskrig, som tonede frem. Siden, og det gik hurtigt, er der foregået en sindelagsforskydning, som vi, der har stået, eller er blevet holdt uden for, ikke har kunnet følge. I realiteten uden forhandling med oppositionen — end ikke med det underudvalg, som var nedsat til behandling af disse spørgsmål — meddelte regeringen pludselig, at den havde taget sit standpunkt. Det er en ren principbeslutning, der er truffet, men reelt rækker beslutningen videre, og man går nu i gang med udarbejdelsen af De sy vs traktat.

Det spørgsmål er rejst, om der inden for rammen af De syv kan dannes en nordisk toldunion? Englands forhandlingsposition er meget stærk, og det er ganske klart, at England ikke er interesseret i en nordisk union. Der vil ikke blive tale om nogen nordisk præference. De fleste ønsker at skyde tanken om en handelskrig fra sig, selve ordet handelskrig er vel nok for de fleste et løst begreb. Kendsgerningen er kort og godt den, at skal De syv overhovedet have nogen mening, må det være den, at deltagerlandene øger deres indbyrdes samhandel. Det indebærer, at vi vil komme til at købe mere i det lille frihandelsområde, end vi gjorde før, en del af vore køb i fællesmarkedets lande vil blive drejet over på frihandelsområdet, derved mindsker vi yderligere fællesmarkedets interesse i at købe hos os, og en stor del af vor landbrugseksport hertil har kun ringe eller ingen mulighed for at finde afsætning i det lille frihandelsområde. Et af regeringens argumenter for at tilslutte os De syv har været, at det skulle give mulighed for et større
brobyggerarbejde mellem de to markedssammenslutninger i Vesteuropa, men dette argument holder ikke. Allerede nu kan vi se, at der vil indtræde en større spænding, og at vesttysk, belgisk og hollandsk industri vil føle deres interesser truede ved dannelsen af det lille frihandelsområde, og at de derfor vil sikre sig muligheder for videre ekspansion inden for deres eget område. Hollands landbrug vil hævde, at Danmarks stilling i England er sikret og vil derfor påberåbe sig nødvendigheden af, at hollandsk landbrugseksport bliver kraftigere fastsat i Vesttyskland og sådan fremdeles. For min skyld må en sådan udvikling gerne kaldes alt andet end handelskrig, realiteten bliver dog, at Vesteuropas deling vil
til ubodelig skade for os. Erhvervsrepræsentanter har da også været forbeholdne i deres udtalelser til regeringen. Og utrygheden vil være voksende. Tyskland har forøget sine eksportk i et helt fantastisk omfang, de er nu oppe på 9,5 milliarder D-mark, og de be- fuldt ud. Jeg tør nok sige, at dersom priskrigen imellem de to områder skal vinde over eksportkreditter, så vil det bistå hvormed den danske regering nu vil til at berolige den danske industri over den risiko, der venter inden for et medlemsskab hos De syv, være af forsvindende virkning. Her vil vor pengepung være, selv når regeringen vil unddrage bruget at få del i dollarpræmieringen. Samtidig med meddelelsen om, at Tyskland udnytter sine stigende eksportkreditter fuldt ud, hører man om vækst i den samlede engelske industriproduktion bliver endnu større end ventet, og det er jo netop den engelske eksport af færdigvarer, som ængster

dansk industri. Jeg ikke, hvilke muligheder der er for nye -søgelser af en nøjere kontakt De seks syv imellem, men jeg tror, at de af- form af programerklæringer, der findes traktat udkastet hos begge parter, og som går ud på, at handelsskrankerne skal ydes, også over for tredie lande uden at have to sammenslutninger, foreløbig vil komme til at stå hen som løfteparagraffer, Danmark har imidlertid haft nok af løfteparagraffer i den internationale politik. Regeringens arbejde i markedsspørgsmålene gik ud på at skaffe klare bestemmelser i kommende traktatforslag. Vi har nu den tilknytning til Storbritannien og de skandinaviske lande, som mange tillægger så stor betydning, og det er bånd af stor værdi at underbygge alt, hvad vi i dag har af tilknytning til De seks. De syvs traktat er nu under forberedelse i Stockholm, og den danske indsats må bestå i at få enkelte paragraffer udformet således,
at der ikke på noget punkt kan herske tvivl om, at den tilsigter det størst mulige europæiske,
økonomiske samarbejde. Enhver bestemmelse, som i praksis kan betyde fare for handelskrig, må vi gå imod. Vi må i dag arbejde på at varetage vore egne interesser bedst muligt, således som vore nordiske brødrelande så energisk og usentimentalt har gjort det. Under alle omstændigheder vil det være helt nødvendigt, at vi omgående overvejer, hvorledes vi bedst muligt kan lette erhvervslivets tilpasning til de ændrede markedsformer. Det er et standpunkt, jeg har hævdet lige siden fællesmarkedets dannelse, for ligegyldigt hvilket resultat der blev opnået for Danmark, så måtte dannelsen af et stormarked medføre en omlægning af Danmarks erhvervsstruktur. Omlægningen fra importrestriktioner til told er endnu ikke blevet til noget. Vore ønsker om en erhvervsfremmende politik er kun fulgt for så vidt angår de ændrede afskrivningsregler, en skattereform blokkeres fortsat af finansministerens hårdnakkede ønsker om at udnytte en sådan reform til fremme af socialdemokratiske interesser, og al tale om en udgiftsreform bliver latterliggjort i regeringspressen. Planerne om et samordningsudvalg.

Netop nu, hvor en omlægning af vor økonomiske politik er påkrævet, forekommer det særlig uheldigt, at regeringens partier så åbenbart fattes evne til at blive enige om en politik. For snart 5 år siden nedsattes et såkaldt samordningsudvalg af sagkyndige pudsigt nok med den nuværende handelsminister som formand. Dette udvalg afgav en betænkning, som var velegnet som grundlag for tilrettelæggelsen af en økonomisk

politik. Den daværende rent socialdemokratiske regering havde ingen interesse i forslaget, og trekantregeringen har heller ikke søgt nogen samordning i sin politik. Det har åbenbart været et vilkår for den radikale deltagelse i regeringen, at partiet holdt op med sin snak om samordning, og det har tilsyneladende ikke voldt partiet samvittighedskvaler. Spørgsmålet er
imidlertid om ikke nedsættelsen af et sådant hurtigt arbejdende udvalg af sagkyndige ville være en god ting? Jeg vil mene, at et sådant sagkyndigt udvalg — altså uden at være belemret med politiske fordomme, skulle have den opgave at fremkomme med forslag til en økonomisk politik, der så effektivt som muligt kan mildne erhvervslivets tilpasningsvanskeligheder. Samtidig kunne udvalget se på, hvorledes den økonomiske politik bedst kan tilrettelægges for at opnå de mål, vi alle er enige om: en stadig stigende levefod for hele befolkningen med voksende produktion og beskæftigelse, uden at der herved bliver en belastning af vor valutastilling. Blandt de ting, man burde se på, er også det offentliges udgiftspolitik, det er en udbredt opfattelse, også udenfor oppositionens kreds, at samfundet ville blive styrket, hvis vi ser, at statens udgifter begrænsedes. Skatteborgerne ville få flere penge til rådighed for produktiv indsats, jeg tænker her såvel på tilskud
som udlån. I denne forbindelse er det også påkrævet at tage stilling til, hvorledes vor socialpolitik kan omlægges, således at vi i større omfang slipper for, at alle betaler til alle, således at de medborgere, som virkelig er i nød, får en hjælp, der er påkrævet. Efter min opfattelse vil vi herigennem kunne opnå en væsentlig forøgelse af den sociale lovgivnings effektivitet, og samtidig ville vi opnå en nedsættelse af de administrative udgifter.

Vi bør også gennemføre en egentlig boligreform, også her er der enighed om, at samfundet har et ansvar for, at børnerige familier og de mindst velstillede får gode boliger, men den nuværende restriktionslovgivning går langt videre og hindrer samtidig et frit boligvalg. Ikke mindst af hensyn til arbejdskraftens bevægelighed er det nødvendigt, at vi snart får afviklet krigstidens sidste store restriktionsområde.

Det må også være muligt at gennemføre en skattereform på grundlag af den bevarelse af skattefradragsretten, som et flertal i folketinget ønsker. Jeg ser, at selv ministeren nu er ved at tænke på en nedsættelse, men valget nærmer sig også. I overvejelserne omkring en skat vil det være nødvendigt at erkende at den direkte beskatning ikke fortsat kan bære en så stor del af den samlede byrde, som tilfældet er

i dag. Indkomstbeskatningen er efterhånden blevet så omfattende, at den må lettes. Måske skal det næste valgnummer være kildeskatten, den anden fordel set med socialistiske øjne, at de ikke i så høj grad opdager, hvor høj den er, og så giver den en administration uden lige. Men man skal nu ikke tage er skattefradragsretten man er ude efter. Det er værd at bemærke, at det er en skattefradragsret, som gør, at selv Kampmann må erkende, at indkomstskatten ikke kan forhøjes. Den kendsgerning letter i væsentlig grad vi andres stillingtagen. Dernæst bør det undersøges, om ikke en væ- nedsættelse eller måske en begyndende afvikling af bygnings- og formueskatter vil styrke den produktive indsats økonomi. Jeg sagde udtrykkelig kun skatter, fordi der i hvert fald før sidste valg var flertal for en nedsættelse af skatter. Venstre må desuden mene, at skatternes urimelighed nu gør en dybere analyse påkrævet. Men også den beskatning har længe trængt til samlet gennemgang, forbrugsskatterne som i vidt omfang blevet pålagt helt tilfældigt f.eks. når en valutakrise har nødvendiggjort en forbrugsbegrænsning. Endnu et eksempel på de mange spørgsmål, der med fordel kan underkastes sagkyndig vurdering, vil jeg gerne -æve arbejdsløshedsforsikringen. Jeg kan her tænke mig, at denne og andre so-forsikringer blev omlagt, således at interesserede igennem en forsikringsordning uden statstilskud dækkede sig ind mod risikoen for en kortere afbrydelse i beskæftigelsen. Modstykket måtte da være, staten i højere grad, end tilfældet er i dag overtog udgifterne ved en længere tids arbejdsløshed, hvad enten denne skyldes manglende beskæftigelsesmulighed, sygdom eller lignende. I denne forbindelse ville det også være nødvendigt at tage stilling til en adskillelse af arbejdsløshedskasser og fagforeninger. Jeg er tilhænger deraf. Samtidig vil der kunne gennemføres en tiltrængt rationalisering af arbej dsløshedskasserne.

Trafikpolitikken er også et af de områder, som i høj grad trænger til en til bunds gående undersøgelse. Det må alvorligt overvejes at ændre motorbeskatningen. Den må være mere overkommelig for erhvervslivet. Den må også give flere familier mulighed for at få eget køretøj. På forhånd vil jeg mene, at en nedsættelse af omsætningsafgiften takket være benzinskatten meget vel kan betyde, at der kommer flere penge i statskassen.

Jeg vil også gerne fremhæve, at vore jernbaner med deres store underskud må vurderes påny. Jeg er klar over, at der i de senere år er gennemført et dygtigt ratio-naliseringsarbejde inden for de givne rammer, men rammerne er efter min opfattelse

forældede. Rutebiler og lastvogne kan i dag i mange tilfælde afvikle trafikken både bedre og billigere end jernbanerne.

I nær sammenhæng med disse spørgsmål står det ønske, vi flere gange har fremsat om udarbejdelse af en samlet plan for de offentlige investeringer. Disse investeringer har efterhånden fået en sådan betydning for vor økonomi, at det er helt nødvendigt, at en samlet afvejelse finder sted.

Når jeg ikke før kom ind på spørgsmålet om den automatiske pristalsregulering, er det, fordi der som bekendt er nedsat et udvalg, som i løbet af en god månedstid skal afgive betænkning om dette spørgsmål. Jeg er ikke medlem af dette udvalg, men jeg er tilbøjelig til at tro, at de saglige argumenter bag ønsket om at holde skatterne ude af grundlaget for pristallet efterhånden er så anerkendte, at vi får denne reform.

Erik Eriksen omtalte spørgsmålet om prisfastsættelsen for landbrugets salg på hjemmemarkedet. Landbruget må have samme ret som de øvrige erhverv til at tilrettelægge sin afsætningspolitik under hensyntagen til, hvad der på længere sigt giver den største salgsindtægt. Jeg tror ikke, at hverken pristalsregulering eller lovmæssige mindstepriser løser dette problem, sagde han. Dette vigtige spørgsmål finder sin bedste løsning ved, at landbruget får samme ret og deler kår med de øvrige erhverv på prisfastsættelsens område.

Blandt de problemer, der også må afklares i direkte forbindelse med de ændrede markedsformer, er som nævnt importrestriktionernes afvikling på en sådan måde, at vi varigt styrker industriens produktions- og konkurrenceevne uden at slå for meget i stykker i en overgangstid. Jeg har flere gange udtalt min villighed til at deltage i et sådant arbejde, men regeringen har hidtil holdt sine overvejelser for sig selv. Retsforbundets febrilske anstrengelser for at bortforklare, at partiet også på dette punkt er ved at svigte sin politik tyder dog på, at vi ret snart kan vente et regeringsforslag på dette område. Man må regne med, at en toldlovsrevision vil betyde en væsentlig indtægtsforøgelse for staten, men en toldlovsrevision som følge af markedsordningen skulle jo ikke ret gerne medføre en forhøjelse af vort prisniveau. Det må også stærkt understreges, at øgede toldindtægter må anvendes til nedsættelse af andre skatter f. eks. indkomstskatten. Jeg kan også nævne, at vor ordning med eksportkreditter må udbygges, således at bestræbelserne for at øge vor valutaindtægt lettes. På dette område er der, såvidt jeg kan se, tale om to ret klart afgrænsede områder. Der er den rent forretningsmæssige risiko, som det principielt

bør være en erhvervsopgave at dække ind. Samtidig er der rent politiske risici, som f. eks. ændringer i valutakurser og statsforbudte betalingsstandsninger. I disse tilfælde ville det være en naturlig opgave for det offentlige at træde ind i billedet. Det vil tjene alle parter bedst, om der på dette område gennem
føres en naturlig arbejdsdeling mellem erhvervslivet og det offentlige, og jeg tror godt, jeg tør sige, at erhvervslivets egne folk må langt mere ind i billedet, end tilfældet er nu. De store valutareserver og den høje beskæftigelse giver os store, men ikke hidtil benyttede muligheder for at tage de store og vigtige problemer, jeg har nævnt, op til revision. Vi kan alle og uden misundelse deltage i glæden over, at der er opnået gode fremskridt for økonomien, men jeg tror, at man samtidig bør gøre sig klart, at vi ikke har mindste sikkerhed for, at den gunstige udvikling fortsætter. Det gælder ganske særligt, hvis vi ikke snarest gennem en positiv erhvervspolitik selv skaber grundlaget. Jeg er af den opfattelse, at vi fører os selv bag lyset, hvis vi ikke vil erkende, at fremgangen det sidste par år i det væsentligste skyldes, at de internationale konjunkturer for første gang i en menneskealder har tilsmilet os. Vi har i så mange år måttet kæmpe med en international udvikling, som er gået os imod. Nu har vi fået medvind, som har overrasket alle, regering, opposition og erhvervsliv, det kan vi lige så godt indrømme.

Forsvaret.

Erik Eriksen omtalte dernæst forsvarspolitikken og udtalte bl. a.:

Det kan naturligvis ikke være meningen, at folketinget på dette eller hint område slavisk skal følge de indstillinger, som fremkommer fra sagkyndig side. På den anden side er det lige så klart, at folketinget ikke bør handle stik imod sagkundskaben. Så vidt jeg kan skønne, er den enig om, at regeringens forslag, som det blev forelagt, indebærer en væsentlig forringelse af vort forsvarsapparat. Regeringens hemmelighedskræmmeri omkring forsvaret har også gjort det vanskeligt for befolkningen at følge med i den udvikling, der er i gang. Regeringen må således bære det fulde ansvar for, at befolkningen straks fik et forkert indtryk af tanken omkring oprettelse af NATO-depoter i Jylland. I dag er der
at vokse en forståelse frem for, at de jer, der skal forsvare Jylland, hvis akten skulle komme over os, må have tryghed for forsyninger, ellers er et for- helt umuligt. Ligeledes har spørgsmålet om at give det danske værn de mest moderne våben fået en skæv start, det er blevet udlagt, som om tilhængerne heraf frem med glæde skulle

se på, at vi fik raketter hertil. Intet kan naturligvis være mere forkert. Jeg tror, at der i den danske befolkning kan være fuld enighed om, at det vil være en lykkens dag, hvis atomkraften alene stilles til rådighed for _ gerning. Men indtil det sker, har der efer min mening ikke lov at udsætte dansk ungdom for at skulle kæmpe med våben som på forhånd gør dem til kanonføde. De unge værnepligtige har et rimeligt på, at lovgivningsmagten giver dem de bedste midler, der kan fremskaffes til bekæmpelse af en indtrængende fjende.
Jeg skal ikke i dag komme nærmere ind på de forhandlinger, som foregår, også om folkelighed og fast mandskab, ligeledes skal jeg afholde mig fra polemiske bemærkninger, som der ellers kunne være god grund til. Jeg anser nemlig muligheden for et bredt forsvarsforlig for at være så store, at jeg ikke har noget ønske om at vanskeliggøre regereingspartiernes interne overvejelser.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om landssagen. Offentligheden har i eftertiden været stærkt optaget af det såkaldte dommerudvalgs redegørelse i forbindelse med den frygtelige katastrofe, der ramte grønlandsskibet »Hans Hedtoft«. Denne sag har imidlertid flere sider. Der er forholdet mellem minister, folketing, offentlighed. For mig at se er situationen i dag den, at offentligheden er utilfreds og føler sig villedt af, at den og folketinget i sin tid blev holdt i uvidenhed om historien omkring den kaptajnserklæring der blev oplæst i folketinget. Dette
bør påtales af hensyn til respekten om folketingets arbejde. Det er uheldigt, at regeringen opgiver at trænge til bunds i sagen. Hidtil har alle parter kunnet udtale sig uden vidneansvar, og uden at der er sket en egentlig sammenholdning af de faldne udtalelser. Dommerudvalget har derfor ikke haft muligheder for at udrede, hvad befolkningen har et rimeligt krav på at få opklaret. Jeg går da også ud fra, at sagen ikke hermed kan lægges på hylden. Det næste er, at der i forbindelse med denne triste sag på længere sigt er rejst mere principielle spørgsmål. Et af dem er, om det i fremtiden i realiteten er ansvarsfrit at give vildledende oplysninger til folketinget. Jeg skal ikke gentage eller kommentere alt det, der er sagt og skrevet herom, men jeg er overbevidst om, at det vil blive nødvendigt, at folketinget snart tager dette problem op til nærmere overvejelse. Vi har jo også for nogen måneder siden oplevet et andet tilfælde, hvor ansvaret fortonede sig. Jeg tænker her på Blechingberg-sagen. En udenrigsministeriel embedsmand, hvis vandel måtte sætte ham under mistanke, blev

sendt til en betroet
post i Bonn. Her gjorde han sig skyldig i spionage. Folketinget fik en redegørelse for sagen, som herefter skulle have været henlagt. Heldigvis tog ombudsmanden sagen op, og befolkningen afventer nu en redegørelse fra ham om ansvaret, og alt hvad dermed står i forbindelse.

Dernæst har sagen kastet et nyt lys over Grønlandsadministrationen. For mig at se tyder meget på, at udviklingen siden Grønlandskommissionen i sin tid afgav beretning er skredet så hurtigt frem, at vi må overveje, om det overhovedet er ønskeligt at opretholde Grønlandsministeriet i sin nuværende form. Jeg har med stor interesse mærket mig, at landsrådet i Godthåb og især det unge landsrådsmedlem Erling Høegh har været inde på dette spørgsmål. På forhånd ville jeg tro, at en lang række administrative opgaver med fordel kunne henlægges til fagministerier. Det er min
opfattelse, at udviklingen på Grønland er nået så langt frem, at centraladministrationen ikke skal have væsentlig større indflydelse på styret i Grønland, end tilfældet er i rigets øvrige dele. Ligeledes er det for mig et stort spørgsmål, om Den kgl. grønlandske Handel bør opretholdes i sin nuværende form. Jeg tror, at reformer er nødvendige på dette område. Jeg forstår såmænd udmærket, at det er en interessant opgave at lede udviklingen frem i Grønland, at det i de kredse, som har denne interessante opgave, er svært at give afkald på en centraliseret og magtfuld administration, der arbejder helt for sig selv, uafhængigt af andre, men det smager engang imellem lidt for meget af fortid. Med den udvikling, Grønland er inde i, må vi passe på, at nissen fra den tid, da Grønland styredes enevældigt fra København, ikke flytter med. Nogen synes at have set hans
hue også i den seneste tid. Grønland kan ikke opbygges som en socialiseret eller marginaliseret del af riget, både politisk og _ er det af stor betydning, at den grønlandske befolkning virkelig kommer til at føle sig som en del af Danmark. Det er også befolkningens eget ønske. Derfor skal i være på vagt over for et for udbredt centraliseret embeds- og kontorstyre, der kan komme til at minde om tiden med vice-
.. Aktuelt må det overvejes, om vi fortsat skal drive et atlantrederi. Jeg mener nej. Denne opgave kan bedre påtages af private redere, således at handlen samler sig om at sikre de bedst mulige forbindelser inden for Grønland.
Regeringens samarbejdsvilje.

Efterårets lovgivningsarbejde står nu for døren. Ved hver eneste åbningstale har vi hørt om regeringens samarbejdsvilje, hidtil har vi ikke mærket meget til den i Venstre og Det konservative folkeparti har loyalt deltaget i den store del af lovsangsarbejdet, som er rent sagligt. Vi har også søgt at gøre vor indflydelse gældende på den politisk betonede lovgivning, og regeringen har ikke ønsket vor med- ing på betingelser, der var rimelige. Når regeringspartierne efter svære sager er nået til enighed om et eller andet, så binder resultatet. Regeringsforligene betegner på det politiske område et fællesmål for de tre regeringspartier. Jeg behøver her blot at minde om regeringens første lovgivning om skatter og lån. Siden har vi set det i boliglovgivningen, spørgsmålet om landbrugets markedspriser, forhøjelsen af ejedomsskatterne og flere andre spørgsmål. Oppositionens indvendinger er fejet af bordet, jeg bebrejder ikke i mindste måde regeringen dette. Det er dens ret at afvise opositionen, den har flertallets ret dertil. Men så må det også være mig tilladt at understrege, at det harmonerer meget dårligt med regeringspartiernes ord om samarbejde og med den tidligere radikale tale om »det samarbejdende folkestyre«.

Vi er fra vor side villige til at deltage i en lovgivning om de vigtige politiske spørgsmål, når lovens retning ikke går på tværs af den liberale kurs, vi har lovet vore vælgere. Efter manges udsagn at dømme vil dette landsmøde blive det sidste før valget. Fra autoritativ side inden for regeringen er det udtalt, at de tre partier i fællesskab vil søge at bevare regeringsmagten efter et valg. Også minister Starcke sagde det forleden, da han et kort øjeblik fik mulighed for at forlade sit krævende departement. Retsforbundet fortsætter regeringen, hvis det stod til ham, sagde han. Forsigtighed ligger jo ikke til hr. Starcke, for ellers ville han have tilføjet: hvis vi ellers får noget at fortsætte med. Den bedste del af retsforbundets vælgere er ikke med på den kurs. Det radikale pressebureau har imidlertid også erklæret sig for en fortsættelse af regeringssamarbejdet. Det er sikkert en autoritativ udtalelse, vi her står over for, og den kan heller ikke overraske. De radikale har altid stået på socialdemokratiets side, når socialdemokratiet ønskede regeringsmagten. Dette er og har altid været den faste radikale linje under Jørgen Jørgensens og Bertel Dahlgaards ledelse. Den linje vil også være bladet »Politiken«s nu, da dette organ for alvor skal til at konkurrere med »Aktuelt«. Der er noget meget tiltalende i denne klare stilling før et valg. Den giver ikke plads for de misforståelser hos vælgerne, som vi blev vidne til sidste gang, vi gik til valgurnerne. Der er for os andre grund til at

påskønne både det mod og den åbenhed, regeringspartierne her udviser. Det er en åben og klar bekendelse til den store delingslinje: en socialdemokratisk domineret blok, som vi ser det i regeringen i dag, på den ene side, på den anden: den ikke-socialistiske eller liberale blok. For mig er det en tilfredsstillelse at se, at radikale og retsforbundet har bekendt kulør og har ladet de tidligere valgprogrammer i stikken. Nu véd både vælgerne og vi, hvor vi har dem.